

Posudek na bakalářskou práci Jana Jindřicha: Ruská vojenská strategie v první a druhé čečenské válce

Autor se ve své práci věnuje problematice postupu ruských armád ve dvou čečenských válkách, tedy v letech 1994-1996 a 1999-2006. Jako metodu používá diachronní komparaci ruských vojenských strategií. Nalézá tak výrazné rozdíly jak ve strategickém plánování, organizaci vojsk, v použité taktice či materiálním vybavení bojových jednotek, ale i v takových oblastech, jako je vnímání nepřítele. Zatímco i nadále bojovali především vojáci základní služby a ani zbraně se příliš nezměnily, ruská armáda dokázala efektivněji využívat svoji obrovskou převahu. Velmi oceňuji, že se autor věnoval i natolik závažným tématům, jako byla informační kampaň ruské armády a potažmo celého státu. Změny totiž nenastaly pouze ve vojenské oblasti, proměn se dočkaly snad všechny složky ruské společnosti.

Jako vedoucí práce musím vyzdvihnout autorův samostatný přístup k řešení problematiky i příkladnou spolupráci. Jan Jindřich využil pro svoji práci poměrně velké množství literatury, byť většinou z internetu. Z tištěných zdrojů správně využil naprosto klíčovou práci Emila Souleimanova *Konflikt v Čečensku*. Internet jako zdroj je vzhledem k aktuálnosti tématu více než pochopitelný a nelze v žádném případě mluvit o nějakém nedostatku. Nižší podíl ruské literatury je způsobený hlavně její ideologickou zbarveností.

Práce porovnává vojenské aspekty konfliktu s velmi zjevnou snahou o objektivitu. Autor se snažil vyvarovat jakéhokoli morálního oceňování operací prováděných ruskou armádou, jeho hlavním kritériem byla jejich efektivita. Vyhýbá se záměrně nebezpečí dezinformací jak z jedné, tak i z druhé strany. Dochází následně k logickému závěru, že Rusko udělalo v organizaci bojových operací v Čečensku velký pokrok, na druhou stranu je ale dalek označení současného stavu za ideální. Je ale také otázkou, není-li zavádějící srovnání války vedené s naprostou informační otevřeností s válkou s plně ovládnutými informačními kanály. Sporné mohou být v tomto směru například statistiky (str. 33-ruská armáda v bojích o Groznyj ztratila jediný tank).

Práce je psána, i přes velké množství odborných vojenských termínů, jazykem srozumitelným i pro laika, navíc velmi čtivě. Chyby v gramatice se sice objevují (Rusko-Čečenských vztahů-str. 9, množili se případy-str. 15), ale jejich výskyt není nijak obrovský. Přesto je škoda, že se vůbec objevují.

Jaké témata pro obhajobu je možné zmínit například současnou situaci v Čečensku, popřípadě i v okolních kavkazských republikách. Dále je otázkou, jakou roli zastávaly jednotky Achmada Kadyrova ve druhé čečenské válce, respektive, jestli se účastnily i přímých bojů. Jaké jsou kořeny konfliktu mezi jednotkou „Vostok“ přímo specializovanou na boj proti čečenským povstalcům a přívrženci kadyrovců? Jaká je důvěryhodnost statistických dat, zvláště pro druhou válku?

Práci doporučuji k obhajobě a navrhuji hodnocení **výborně**.

V Praze dne 7. června 2009

Karel Svoboda

